

tantment á sa presencia la sombra fatídica de la sogra, ab cara de *prunas agres* y tenen además las *distraccions* que 'ls hi proporciona la quitxalla plorant y rient, jugant y escandalisant.

L' HEREUHET ab sa anual arribada vé á aliviar totes las amarguras del matrimoni, y á estimular als solters á que entrin en lo gremi, porque L' HEREUHET, á pesar de tot, es partidari del llas nupcial, com ho es de la diversió. L' HEREUHET no pot mirar ab ulls de indiferencia aquellas nenas tant *rexinxoladas*, que adornan en semblants diadas lo saló del Menestral, com si fossin poms de hêrmosas y olorosas flors trasportadas en aquest paratje pera embalsamar la atmósfera y embriagar de amorosas ideas y dolças esperanças l' ànima dels joves.

Lo saló del Menestral es un paradís; allí hi descolla lo bó y milló; L' HEREUHET te la gran ditxa de presidir la més divertida y animada festa; per aixó vos invita á tots, esperant que unànims cumplireu ab la vostra assistencia: no siga dit que decau lo bon humor, ans be hem de demostrar que va augmentant d' any en any y que la nostra justa fama d' alegres y divertits ha de perdurar perpetuament.

Disposeu sempre del que es vostre company y amich

L' Hereuhet.

Coplas del Solter

Qu' escrigui per L' HEREUHET
las coplas d' un noy solter
es cosa que 'm deixa fret.

¡Ay Cabra, cóm ho he de fer!

Soch solter y no 'm sab greu
y he salvat tots els paranyes;
n' he tingut de desenganyes
y que 'ls escrigui voleu.

Donchs allá va. Era hermosa
la primera y molt morena;
encara li veig la trena,
la galta encesa com rosa.

Quinse anys ben aprofitats,
ignocencia, molt candor,
ni una paraula d' amor;
els dos contents y enganyats.

—Jo t' estimo.—Jo també;
ets guapa com serafi.

—May, ja may t' olvidaré,—
y no vam passar d' aqui.

Després fou á Barcelona
hont vaig purgá 'l desengany.

¡Quant penso ab aquell parany
y ab la noya tan bufona!

Era florista. ¡Qué 'm cou!

Penseu si picaba alt;
pero aquell municipal
plantat en lo carrer Nou
encara 'm dona neguit
pensant que sempre al cantó
la trobava cada nit,
sempre, sempre de plantó.

Jo, arriat á l' escaleta,
guaytaba ma enamorada,
tendra com l' ensiamada
que del forn surt calenteta.

—Vaya usted bien lluny d' aqui—
em deya sempre ab mals modos,

—los vecinos casi todos
me fan pagá 'l pato á mi.

Fins diuen que las criadas
usted quiere aixelabrà.

—Aixó no ho puch tolerá;
quinas bromas més pesadas.

Jo estimo aquella florista
que viu en lo pis segon;
es una noya *más lista*;
senyor Xanxas, per mi 's fon.

Vegi com surt al balcó;
ara treu la cortineta;
veu ara 'm tira un petó;
¡cóm deu sufri la pobreta!

—Si no se marxa rodó
creguim lo *hago* agafá.

—Vosté prou se 'n guardará.

—Miri, ja ve 'l *carretó*.—

Deu meu, y per acabá
teni de passá 'l martiri
d' estar flach igual que un ciri
y tenim de barallá
ab un home sense cor,
un municipal palpís
que guardaba sempre 'l pis
de mi encanto, de mi amor.

Mireu si estich inspirat
recordant lo fet aquell.
¡Ay Cabra, quin gran tropell!
Pro ara ja está passat.

Ho vaig dar per acabat;
may més, fora relacions:
las noyas son papellons
que 'ns deixan prompte encegat.

Pro una nit fosca y traydora
que queyan llamps y tronaba,
per l' acera caminaba
ja feya mes d' una hora.

Pluvia d' un modo fort
y passá una joveneta
que semblava modisteta
ab un aire ¡ni el del Nort!

—Dimontri, quins ulls que té!
¡quin modo de caminá!